

DOREL SCHOR

Cine sună la ușă?

Tehnoredactare: Adrian Grauenfels

Coperta: Constantin Ciosu

Caricaturi: Constantin Ciosu, Costel Patrășcanu

© SAGA

Editura SAGA

URGENȚĂ MARE

Telefonul sună insistent, prelung și obraznic, dar vocea care se aude în continuare este plăcută, feminină și aparține unei persoane care, în mod evident, nu are nici un motiv să se grăbească:

- Alooo, casa doctor Cutare?
- Da, doamnă.
- Dacă nu vă supărați, aș putea să vorbesc cu domnul doctor?
- La telefon.
- Ah, chiar dumneavoastră... Dar am impresia că v-am deranjat de la masă, dacă nu greșesc...
- Nu greșiți deloc, doamnă, tocmai luam masa de seară.

- Vai... Dar de ce atât de târziu? E după unsprezece noaptea..!

- Într-adevăr... Am fost de gardă.

Aici se pare că vocea de la telefon ezită o clipă, dar își revine elegant:

- Regret că vă deranjez atât de nocturn, dar pentru mine e foarte urgent. Primiți urgențe?

- Dacă e urgent...

- E foarte urgent... De câteva luni îmi cade părul. Mai ales când mă spăl pe cap. E bine să mă spăl pe cap?

Se pare că doctorul s-a lămurit, dar răspunde civilizată.

- Spălați-vă pe cap cât doriți...

- Dar coafeza mea spune că nu e bine să mă spăl. Zice să mă spăl pe cap numai la ea contra cost!

Se pare că doctorul începe să-și piardă răbdarea.

- Doamnă dragă, chestiunea nu e urgentă...

- Ah, voi bărbații. La fel spune și bărbatul meu... Dar permanent să-mi fac? Că îmi vine bine.

- Nu știu, doamnă. Nu vă cunosc, nu știu dacă și cum vă vine.

- Îmi vine bine... Atunci, pot să vin? Că azi mi-am făcut un permanent și mi-a dat cu un spre și eu am impresia că spreul ăsta întărește părul de deasupra, dar el cade de dedesubt. E posibil..?

Doctorul, absent, răspunde că orice e posibil. Dar vocea e prezentă:

- Există medicamente care să-l întărească?

- Există...

- Dar nu-i periculos? Că am auzit că dați niște vitamine care îngrașă...

- Nu îngrașă... Și mai sunt și alte medicamente.

- Și nici astea nu îngrașă?

- Fiți fără grijă...

- Dar părul meu e slab, nu ar fi bine să-l îngrășați puțin?

- O să vedem, stimat doamnă, pe când doriți să vă înscriu?

- Pe când e posibil?

- Mâine la cinci după masă.

- Cum, chiar mâine? La coafeză nu pot să obțin rând dacă nu mă înscriu minimum cu două săptămâni înainte.

Doctorul cu ultimele răbdări:

- Eu nu-s coafeză, regret foarte mult.

- Aveți și de ce... Știți ce clientelă are o coafeză?

- Nu știu...Atunci când veniți?

- Vreți să vin?

- Eu nu vreau, dumneata ai spus că vrei.

- Păi, nu ați spus că nu-i urgent? Atunci de ce să vin? Ca să primesc minerale și vitamine și șampon?... Nu mai bine plătesc ceva în plus la coafeză și mă spală ea pe cap? Că imi dă și cu spreial care face sa nu cadă părul deasupra... Și care miroase splendid, nu ca medicamentele. Voi, doctorii, n-aveți decât să faceți experiențe pe alții, nu pe mine. Pa și pusi! Noapte bună...

DORNIC DE NOUTĂȚI

În urmă cu aproximativ cincisprezece ani, un fost vecin, unul Iancu, contabil autorizat, a adormit în timp ce se uita la emisiunea de știri de la televizor. Era un sfârșit de săptămâna, a două zi era liber , așa că nu l-au deranjat, l-au lăsat să se odihnească. Numai că el a continuat să doarmă și a două zi și după aia... În primele două, trei zile, cazul nu a atras atenția în mod special. Până și nevastă-să a interpretat fenomenul ca fiind urmarea faptului că băuturile alcoolice sunt ieftine în Israel.

În continuare însă, cazul a luat proporții nebănuite pentru că, pe măsură ce treceau zilele și omul continuă să doarmă, au fost chemați, în ordine, medicul de la circumscripție, o echipa de la stația de salvare, medicul de

gardă de la spitalul regional, profesori de la clinicile universitare, cercetători științifici, participanți la congrese internaționale de medicină alternativă și tradițională...

Presa a însoțit o vreme, cu titluri de senzație și comentarii de tot felul, ciudatul caz, apoi pacientul a fost citat în patru ediții succesive în Cartea Recordurilor și, așa cum era de așteptat, a fost dat uitării... Noi, cei care în urmă cu ani i-am fost vecini, am continuat o vreme, după ce ne-am risipit prin țară, să trimitem de sărbători câte o felicitare dar, așa cum probabil bănușiți, nici ea și nici (mai ales) el, nu ne-au răspuns niciodată.

Până când, în urmă cu vreo două luni, puteți să nu mă credeți, dar asta-i adevărul, am primit o ilustrată semnată de amândoi soți. Sciau că le este dor de noi și chiar ne rugau să le făcăm o vizită. Bun, asta trebuia să însemne că omul și-a revenit, că s-a trezit din lunga letargie, ce chestie colosală !

În prima sâmbătă am și pornit la drum, nici nu am telefonat în prealabil, las'să fie o surpriză... Ei bine, când am ajuns, am înțeles din stradă că nu suntem singurii. O mulțime de persoane amestecate, rubedenii și medici, fotografi, ziariști, corespondenți ai televiziunii educative și de la posturi străine, funcționari ai primăriei, prieteni și gură cască umpleau salonul în care se desfășura o conferință de presă. Care era spre sfârșite, așa că toți străinii aceia, care își făceau meseria, au plecat curând,

mulțumindu-se cu câteva fotografii și cu afirmația medicilor care l-au consultat: "E incredibil, dar omul e chiar mai sănătos decât înainte!".

-Și acum între noi! a strigat domnul Iancu după ce hărmălaia s-a domolit și am rămas numai câțiva, familie și prieteni de pe vremuri. Ce faceți voi? l-a întrebat pe cumnatul său care era electrician . Bine?

- Bine, a confirmat cumnatul. Slavă domnului.

- Câștigi bine, primești bonusuri, copiii cresc, benzina s-a scumpit, mai ai rate la casă, ți-ai schimbat frigiderul, nu ai timp de distracții, ești obosit și plictisit? S-a făcut pace? Alimentele s-au scumpit?

-Chiar așa, a confirmat cumnatul.

-Și tu? l-a întrebat pe amicul Oberlicht, tot la lapte și derivate?

-Tot, a zâmbit Oberlicht, câștig binișor, primesc bonusuri, copiii cresc, benzina s-a scumpit, și alimentele, mai am rate la casă, mi-am schimbat frigiderul, nu am timp de distracții, sunt obosit. Pace încă nu s-a făcut.

- Dar la voi care e situația? i-a întrebat Iancu pe vecinul Moise, pe Eliahu Iliescu, cel cu mulți copii, pe Marcu de la Supermarket, pe Spitz care e funcționar public, pe

dentistul Kleinergröis, pe Biton care are o tarabă în piață și pe ceilalți.

-Bună, cum să fie? au răspuns pe rând cei întrebați. Câștigăm mai mult sau mai puțin, copiii cresc, mai avem rate la casă, benzină s-a scumpit, la fel și alimentele, nu avem timp de distracții, cui ii trebuie distracții, și sigur suntem cam obosiți. Pace încă nu s-a făcut, ce să-i faci, așa e viața, ne-am obișnuit.

-Înțeleg, a șoptit Iancu și i-a cerut soției să deschidă televizorul la canalul de știri.

A privit câteva minute în tăcere, a sorbit dintr-un pahar cu apă (precizez: apă!) și a adormit.

Noi ne-am retras discret și am promis să revenim după ce omul o să se mai întremeze. Numai că, vedeți, a trecut de atunci o jumătate de an, noi telefonăm din când în când, dar soția lui ne răspunde invariabil că Iancu mai doarme...Așa că... Dacă vor fi noutăți, o să ne anunțe...

PAUZA DE CEAI

La noi, mă refer la instituția unde lucrez eu, se respectă cu strictețe orarul. Și cel mai bun exemplu este pauza de ceai fixată la ora 11 fix. E drept că de la o vreme se bea mai mult cafea, dar asta nu are prea mare importanță pentru că ceea ce contează cu adevărat este faptul că ne adunăm în biroul secretarei unde se află un ceainic plus tava cu cești și mai stăm de vorbă o jumătate de oră ca între colegi.

Eu asist cam pasiv la discuții pentru că zilnic sunt cam aceleași subiecte fierbinți, adică bursa și fotbal, despre care cunoștințele mele sunt cam firave. Cu bursa, mai treacă meargă, pentru că nimeni nu e atât de inspirat să știe ce acțiuni merg în sus sau în jos, așa că mai arunc o

vorbă de neofit, care se potrivește sau nu cu ce se întâmplă.

Dar la fotbal, vă rog să mă credeți, sunt tămâie... Mai ales în comparație cu colegii mei, suporterii ai unor echipe locale, naționale sau de club cu reputație internațională. Numele acestor echipe vestite trec pe lângă mine fără să lase urme, uneori rețin câte o localitate renumită pentru altceva în afară de fotbal sau câte un nume de jucător care îmi amintește de un savant celebru, de un scriitor sau de un pictor născut acolo. Cât despre jucătorii atât de renumiți și care câștigă multe milioane, nu știu dacă să-i repartiz?? la fotbal sau la bursă.

Colegii mei sunt drăguți și uneori îmi dau un pic de atenție, de pildă mă întreabă și pe mine ce părere am de echipa din Milano sau cea din Barcelona, iar eu le răspund că am o părere foarte bună în general.

Ieri, de exemplu s-a discutat foarte pasional despre campionatul de fotbal francez și pentru prima oară am intervenit și eu cu o întrebare, în dorința de a vorbi și despre altceva:

- Ce spuneți despre Toulouse - Lautrec?

Toți s-au oprit o clipă și apoi, aprobat de specialiștii în materie, unul din pasionații fotbalului a declarat hotărât:

- Bate Toulouse!! Sigur!

După pauză, între patru ochi, șeful meu direct, m-a complimentat.

- I-ai păcălit frumos pe ignoranții ăștia, mi-a plăcut...

- Ah, v-ați prins și dumneavoastră că...

- Păi, cred și eu. Lautrec nici nu joacă în prima ligă!

